Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	27C/40/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5112206416
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Scholtzová
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2013:5112206416.5

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Scholtzovou v právnej veci navrhovateľa: N. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/XX, K., zastúpeného splnomocnenou zástupkyňou S.. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom Na Priekope 174/13, Žilina, proti odporcovi: Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Návrh, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľovi škodu vo výške 96.473,25 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 eur sa v celom rozsahu z a m i e t a.

O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ dňa 23.2.2012 podal návrh, v ktorom žiadal aby odporca Slovenská republika - Generálna prokuratúra a Slovenská republika- Ministerstvo vnútra SR boli povinné navrhovateľovi solidárne zaplatiť náhradu škody vo výške 96.473,25 eur a aby boli povinné zaplatiť navrhovateľovi solidárne nemajetkovú ujmu vo výške 100.000 eur. V písomnom návrhu uviedol, že prokurátor Okresnej prokuratúry K. uznesením č.k. X Pv XX/XX-XX zo dňa XX.XX.XXXX zastavil trestné stíhanie X.. S. K. pre skutok, ktorým obvinený spôsobil škodu navrhovateľovi vo výške 96.473,25 eur, pretože trestné stíhanie je neprípustné, lebo je premlčané. Označené uznesenie je výsledkom trestného oznámenia, ktoré bolo doručené Krajskej prokuratúre Žilina dňa 27.9.1999 a bolo evidované pod č. 1 Kv 26/98. Označené uznesenie je aj výsledkom ďalšieho trestného oznámenia, a to ústneho, prijatého na OO PZ v Príbovciach a vedené pod číslom ORP - F. - XXX/OPP-XX-XXXX. C. bola navrhovateľovi spôsobená protiprávnym konaním inej osoby a príslušné orgány verejnej moci boli povinné konať tak, aby jeho ústavou priznané právo na majetok bolo primerane ochránené. Navrhovateľ dňa 27.9.1999 sa obrátil listom na krajského prokurátora v Žiline s trestným oznámením, okrem iného aj na Ing. S. K., tento odcudzil aj strojné zariadenia z prevádzky navrhovateľovej firmy. Tieto skutočnosti bola oznámiť manželka navrhovateľa na OO PZ v Martine v októbri 1998 a v tejto veci sa nič neudialo. Krajský prokurátor vec postúpil Okresnej prokuratúre do Martina a tam prišla odpoveď od prokurátorky, že vec bola poslaná na preverenie OO PZ Martin - východ. Na list zo dňa 9.2.2000 odpísala, že trestné oznámenie bolo poslané na preverenie na Okresný úrad vyšetrovania PZ Martin a preverovanie ešte nie je ukončené. Uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania PZ Martin bola vec proti X. . K. odložená a proti tomuto navrhovateľ podal sťažnosť. Ďalej sa nič neudialo a navrhovateľ sa obrátil na prokurátorku OP Martin listom zo dňa 18.7.2000 a opätovne opísal rozhodujúce skutočnosti. Navrhovateľovi bol poslaný pokyn prokurátora OP Martin pre OÚV PZ Martin s tým, že ho budú informovať o stave do 10.11.2000. V roku 2001 dostal potvrdenie na OO PZ Príbovce , že preverovanie stále trvá . Tento postup navrhovateľ opakovane napádal sťažnosťou a na toto odpovedal riaditeľ OR v Martine správou zo dňa 30.1.2003 a oznámil, že sťažnosť navrhovateľa vo veci podvodného predaja strojov bola postúpená na prešetrenie Úradu inšpekčnej služby. Podľa uznesenia úradu bolo oznámené navrhovateľovi, že voči príslušníkovi policajného orgánu sa začína trestné stíhanie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Vo veci sa viac nič nekonalo. Dňa 27.1.2004 sa navrhovateľ obrátil so sťažnosťou aj na Generálnu prokuratúru SR a odpoveď prišla dňa 3.2.2004. Dňa 25.3.2006 bolo vydané uznesenie Krajskej prokuratúry v Žiline o neodňatí veci OP Martin, ale s tým že prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline zistil v postupe Okresnej prokuratúry Martin viacero pochybení, ako bolo konštatované v liste. Napriek uloženým pokynom sa opätovne nič nedialo, a tak dňa 4.5.2004 sa navrhovateľ obrátil so sťažnosťou na Krajskú prokuratúru v Žiline a na to dostal odpoveď 15.6.2004 , že spisová značka 1 Pn XXXX/XX bol po doručení pokynu krajskej prokuratúry uložený policajným orgánom pokyn na ďalšie konanie s lehotou do 30.5.2007. Dňa 3.6.2004 bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Opätovne sa vo veci nekonalo, a tak navrhovateľ 3.11.2004 sa obrátil so sťažnosťou na generálneho prokurátora, a na to dostal odpoveď z KP v Žiline dňa 22.3.2005 . Navrhovateľ podal dňa 12.5.2005 opakovanú sťažnosť a na to dostal odpoveď 27.9.2005. Navrhovateľ podal sťažnosť prokurátorke a upozornil ju kde sa nachádzajú odcudzené stroje a že sú opätovne odvážané a v odpovedi zo dňa 3.11.2005 mu bolo oznámené, že bude písomne vyrozumený. Dňa 29.11.2005 vyšetrovateľka vydala uznesenie o prerušení trestného stíhania pre neprítomnosť obvineného. Prokurátorka KP oznámila listom zo dňa 19.12.2005, že bolo uložené OP Martin, aby navrhovateľa vypočul. Listom zo dňa 27.12.2005 prokurátor OP Martin predvolal navrhovateľa na podanie vysvetlenia na deň 9.1.2006 a s navrhovateľom bola spísaná zápisnica o podaní vysvetlenia a zápisnica o trestnom oznámení a 13.1.2006 prokurátor OP Martin oznámil, že vec odovzdal na vyšetrenie vyšetrovateľovi ÚjaKP - OR PZ Martin. Dňa 31.1.2006 vydal vyšetrovateľ uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci pre odcudzenie strojov z prevádzky navrhovateľovej píly. Na základe trestného oznámenia, ktoré bolo doručené KP dňa 27.9.1999 bolo po viac ako 7.rokoch vznesené obvinenie X.. K. pre trestný čin krádeže, podľa § 247 ods. 1, X písm. c) T. zákona, účinného od XX.XX.XXXX uznesením vyšetrovateľa F.: V. - XX/X-OVK -Mt-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Zo skutkovej vety vyplýva, že súčasťou je aj krádež, ktorú začalo šetriť OR PZ N. v roku XXXX a spis bol vedený pod č. V.- F.:XXX/XX-XX. Od trestného oznámenia v roku XXXX, ktoré podala bývalá manželka navrhovateľa a v roku 1999 boli trestné veci vedené pod rôznymi spisovými značkami na Krajskej prokuratúre v Žiline, Okresnej prokuratúre v Martine, OO PZ Príbovce a OR PZ Martin. Po desiatkach žiadostí a sťažností na deň 9.1.2006 bol navrhovateľ predvolaný na Okresnú prokuratúru v Martine k podaniu vysvetlenia, hoci úkon mal byť vykonaný bez zbytočného odkladu po podaní trestného oznámenia na Krajskú prokuratúru v Žiline dňa 27.9.1999, a teda sa vykonal s odstupom viac ako 6 rokov. Navrhovateľovi je neznáme prečo po podaní vysvetlenia 9.1.2006 na OP v Martine, spisová značka X Pv XX/XX bola s navrhovateľom spísaná zápisnica o trestnom oznámení a veci bola znovu pridelená spisová značka 1 Pv XX/XX. Dôvod, pre ktorý sa vo veci po podaní vysvetlenia nepokračovalo pod pôvodnou spisovou značkou XPv/XX/XX a bolo potrebné spísať nové trestné oznámenie a pridelenie nového čísla, je navrhovateľovi neznáme. Výsledkom úradného postupu pracovníkov polície a prokuratúry, ktorý nemožno označiť za správny, je zastavenie trestného stíhania páchateľa trestného činu krádeže pre zánik trestnosti činu premlčaním a znemožnenie uplatnenia nárokov navrhovateľa na náhradu škody. Nesprávny úradný postup prokuratúry a polície sa prelína cez viaceré právne normy, ktoré upravujú práva poškodených a oznamovateľov trestných oznámení. Prokuratúry postupovali v rozpore s § 3, § 4 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 písm. a), b), § 7 ods. 1 Zák.č. 314/1996 Z.z., ale aj v rozpore s § 3 ods. 2, § 4 ods. 1, § 5 písm. d), § 17 ods. 2 písm. c) zák.č. 153/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov. Polícia konala v rozpore s § 2 písm. a), b), d), l) zák.č. 171/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov. Polícia a prokuratúry konali v rozpore s § 59, § 157, § 158, § 174 Zák.č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Ďalej navrhovateľ cituje § 18 ods. 1 Zák.č. 58/69 Zb. a § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2, všetko zákona č. 514/2003 Z.z. . Navrhovateľovi vznikla reálna škoda najmenej vo výške 96.473,25 eur, ako je ustálená uznesením prokurátora OP K. X Pv XX/XX - 92 zo dňa 25.11.2010. Z pripojených dokladov vyplýva, že polícia a prokuratúry navrhovateľ písomne vyzýval na ochranu základných práv a slobôd a napriek tomu pracovníci polície a prokuratúr nekonaním umožnili zmenšenie majetku navrhovateľa konaním tretích osôb. Konaním týchto pracovníkov došlo až k tomu, že bol navrhovateľ nútený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorý bol vyhlásený uznesením OS Žilina, č.k. 4 K/7/2007 zo dňa 30.5.2007. Všetky tieto dôvody sa premietli do navrhovateľovho psychického stavu, ktorý sa zhoršil tak, že bol nútený navštevovať psychiatrickú ambulancia a táto ťaživá situácia zasiahla celú jeho rodinu a viedla k tomu, že jeho manželstvo pred OS Martin, spisová značka 7C/96/08 dňa 19.6.2008 bolo rozvedené. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ uplatňuje vo výške 100.000 eur. Už v roku 2008 podal navrhovateľ žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s negatívnym výsledkom.

Na základe uznesenia OS Žilina 27C/40/2012 - 10 zo dňa 14.3.2012 , ktorým bol navrhovateľ vyzvaný na pripojenie listinných dôkazov na ktoré sa odvoláva, navrhovateľ dňa 11.4.2012 predložil listinné dôkazy v počte 181 listov .

Navrhovateľ v podaní, ktoré bolo doručené súdu 16.7.2013 uviedol, že považuje svoj návrh z 22.2.2010 za dostatočne skutkovo odôvodnený. Návrh obsahuje spisové značky spisov polície , prokuratúry, v ktorých boli vedené podania navrhovateľa a z pochopiteľných dôvodov nemôže spisy predložiť a preto navrhuje aby ich konajúci súd vyžiadal a prečítal ako dôkazy na pojednávaní. Spisy obsahujú všetky relevantné skutočnosti svedčiace o porušení povinnosti orgánov verejnej moci. V návrhu sú špecifikované aj konkrétne ustanovenia právnych predpisov, ktoré orgány prokuratúry a polície porušili a pri zásade „ súd pozná právo“ navrhovateľ nemá dôvod ich opakovane vypočítavať. Z návrhu jasne vyplýva, že vo veciach navrhovateľa pochybili orgány polície, ale aj prokuratúry, a preto navrhovateľ zotrváva na označení orgánov, ktoré konajú za Slovenskú republiku, tak ako sú označené v návrhu. Súd sám aj bez iniciatívny navrhovateľa môže konať so zástupcom štátu, ktorému podľa jeho názoru vo svetle okolnosti prípadu patrí právo (povinnosť) konať za štát. Navrhovateľ v prílohe predkladá kópie listinných dôkazov, ktoré navrhuje prečítať na pojednávaní v počte 387 listov.

Na pojednávaní 31.5.2013 zástupca navrhovateľa uviedol, že pokiaľ ide o nesprávny úradný postup ktorý je predmetom konania, tak poukazujú na dve trestné oznámenia navrhovateľa, jedno zo dňa 27.9.1999, ktoré bolo doručené Krajskej prokuratúre Žilina 1 Kv 26/98 a ďalšie, ktoré bolo prijaté na OO PZ Príbovce pod číslo V. - F. - XXX/OPP-XX/XXXX a ďalšie boli trestné oznámenia, ktoré podala manželka navrhovateľa Q. X. a vo všetkých išlo o podozrenie z trestnej činnosti X.. S. K.. Aj ďalší postup orgánov na základe trestných oznámení, ktoré podala manželka navrhovateľa, je predmetom tohto konania, a aj na základe jej oznámení došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ išlo o porušenie, tak je tu potrebné vychádzať z odôvodnenia návrhu na začatie konania. Tieto dve oznámenia viedli až k tomu, že bolo vznesené obvinenie X.. K. pre trestný čin krádeže uznesením vyšetrovateľa OO PZ K., F. - V. - XX/X- V. - MT - 2006 zo dňa 13.12.2006, a to znamená po 7.rokoch odo dňa podania trestného oznámenia. Nesprávny úradný postup spočíval v tom, že orgány činné v trestnom konaní nekonali. Vzhľadom na túto skutočnosť výsledkom bolo, že prokurátor Okresnej prokuratúry Martin podľa uznesenia 1 Pv /91/06 -92 zo dňa 25.11.2010 zastavil trestné stíhanie, pretože nie je prípustné, lebo bolo premlčané. Vzhľadom na takýto postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vo veci nekonali, na základe trestných oznámení, či už navrhovateľa ako aj jeho manželky, došlo k vzniku škody, tak ako je špecifikovaná v písomnom návrhu. Výsledkom úradného postupu, ktorý nemožno považovať za správny je zastavenie trestného stíhania páchateľa trestného činu z dôvodu zániku trestnosti pre premlčanie a znemožnenie uplatnenia nároku navrhovateľa na náhradu škody. Zástupca navrhovateľa na otázku, aby presne špecifikoval úradný postup, ktorý nemožno označiť za správny a v čom ho nemožno označiť za správny alebo nesprávny, uviedol že v tom, že vo veci sa nekonalo.

Na pojednávaní 8.11.2013 zástupca navrhovateľa uviedol, že zotrvávajú na písomných podaniach a bolo dostatočne preukázané aký bol nesprávny postup a v čo spočíval a taktiež aká škoda vznikla navrhovateľovi a na základe všetkých týchto skutočností žiadal navrhovateľ, aby súd návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Navrhovateľ podal návrh proti odporcovi 1/ Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR a 2/ Slovenské republika - Ministerstvo vnútra SR.

Generálna prokuratúra v podaní zo dňa 18.6.2012 oznámila, že nárok navrhovateľa neuznáva a žiada návrh zamietnuť a poukázala na pripojený list, poslaný navrhovateľovi zo dňa 7.10.2008.

Podľa listu zo dňa 7.10.2008 Generálna prokuratúra SR sa vyjadrila k žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 11.7.2008, ktorá bola konkretizovaná 25.8.2008. V žiadostiach sa domáha navrhovateľ náhrady škody vo výške 21.617.033,- Sk, ktorá mala vzniknúť nesprávnym úradným postup orgánov prokuratúry od 21.9.1999 a mala spočívať v nesprávnom vyhodnocovaní podnetov, zanedbaním ochrany práv navrhovateľa a majetku pri dozorovaní trestných

vecí prokuratúrou. V ďalšej časti sa konštatuje aké spisové materiály boli preskúmavané a aký bol postup po podaní trestného oznámenia zo dňa 21.9.1999, a to aj vrátane vybavovania sťažností a podnetov navrhovateľa a vyjadruje sa aj k trestným veciam, v ktorých vystupuje ako poškodený navrhovateľ a ktoré nie sú meritórne ukončené z dôvodu prerušenia pre neprítomnosť svedka, resp. obvineného Ing. S. K.. Zo spisových materiálov nie je zrejmá žiadne súvislosť medzi stratou rodinných domov navrhovateľa a konaním prokuratúry. Finančný nárok, ktorý zodpovedá hodnote z rozkradnutých výrobných prostriedkov nemá súvislosť s činnosťou prokuratúry. Na základe vyššie uvedeného je žiadosť navrhovateľa nedôvodná.

Na pojednávaní 31.5.2013 zástupca odporcu 1/ sa pridržiaval písomných podaní, ako aj sa pripojil k vyjadreniu odporcu 2/ Ministerstva vnútra pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, ku ktorej sa pripája. Navrhovateľa uvádza trestné oznámenia z rokov 1998 a 1999 a pokiaľ uvádza v návrhu na predbežné prerokovanie stratu spisu, tak k tej malo dôjsť v roku 2004 a 2005 a pretože návrh bol podaný v roku 2012, tak je nárok navrhovateľa premlčaný a nemožno mu právo priznať. Zároveň poukázal na to, že tak v návrhu ako aj pri doplnení nie je jednoznačne ustálené kedy malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a taktiež nebolo vecné odôvodnené v čom tento nesprávny úradný postup spočíval. Navrhovateľ podáva návrh voči dvom odporcom, hoci je zrejmé že je tu totožnosť a ide o Slovenskú republike. Poukázal na ustanovenie § 21 ods. 4 OSP o zastupovaní štátu ústrednými orgánmi, a teda navrhovateľ by mal upresniť, ktorý ústredný orgán zastupuje Slovenskú republiku. Odporca 1/ poprel, že by nečinnosťou akéhokoľvek orgánu ktorý mu podlieha došlo ku škodu u navrhovateľa a pokiaľ došlo k zásahu do jeho majetkovej sféry, a tak navrhovateľ mal dostatok času a priestoru aby sa bránil proti takýmto zásahom. Poukázal aj na ustanovenie § 7 OSP, že tu nie je možné preskúmavať činnosť orgánov činných v trestnom konaní či konali riadne a včas a či prijímali správne rozhodnutia na základe uvedených právnych skutočností. Navrhovateľ by mal taktiež aj špecifikovať konania, v ktorých došlo k nesprávnemu úradnému postupu ktorý namieta a je predmetom návrhu na náhradu škody.

Na pojednávaní 8.11.2013 zástupca odporcu 1/ žiadal návrh zamietnuť a poukázal na to, že pokiaľ ide oznámenie z roku 1999, tak tu vôbec nešlo o trestný čin, ako vyplýva aj zo zastavujúceho uznesenia, ktoré bolo vydané v roku 2011. Medzi navrhovateľom a treťou osobou došlo k uzavretiu zmluvy a vlastníctvo k predmetu zmluvy prechádzalo okamihom podpisu. Je jasné, že táto zmluva bola pre navrhovateľa nevýhodná, ale toto nezakladá trestný čin, najmä ak druhá strana sa zmluvou riadila a k veciam pristupovala ako k svojmu vlastníctvu na základe zmluvy. Ak teda nebolo potrebné začínať trestné stíhanie, pretože trestný čin sa nestal, tak nemožno považovať za nesprávny úradný postup akékoľvek prieťahy v konaní, ktoré by neviedli k obvineniu konkrétnej osoby ani k podaniu obžaloby a ani k iným zákonom predpokladaným následkom. Navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva v občianskom - súdnom konaní, čo sa nestalo, a v dôsledku toho došlo k premlčaniu jeho nároku, najneskôr v roku 2002. Navrhovateľovi nevznikla škoda zavinením orgánov štátu, ale iba jeho vlastnou nečinnosťou a nedostatočnou iniciatívou pri ochrane svojich údajných nárokov. Z podkladov ktoré predložil navrhovateľ boli dvakrát konštatované prieťahy, a to 9.10.2003 a potom v roku 2004 alebo 2005, návrh bol ale podaný v roku 2012 a všeobecná premlčacia doba je tri roky. Na základe tohto je nárok premlčaný. Túto námietku podáva odporca iba z opatrnosti, pretože tam kde nie je trestný čin, tak niet ani prečo viesť trestné stíhanie a nekonanie nemôže niekomu spôsobiť škodu. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi poškodením zdravia navrhovateľa a konaním orgánov štátu. Nedošlo tu teda k poškodeniu navrhovateľa, pretože prebiehajúce trestné konanie mu vôbec nebránilo domáhať sa ochrany svojich práv a nevznikla tu škodová udalosť a nie je ani príčinná súvislosť medzi údajným vznikom škody a škodovou udalosťou, a tak nie je daná zodpovednosť odporcu a preto žiadal návrh zamietnuť.

Ministerstvo vnútra v písomnom vyjadrení, ktoré bolo doručené 23.5.2013 žiadalo návrh v celom rozsahu zamietnuť. Odporca 2/ namietal nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra, ako orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky, ďalej premlčanie uplatneného nároku a neopodstatnenosť žalobného návrhu. Odporca 2/ poukázal na ustanovenie § 1 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., kde je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti a ďalej na ustanovenie § 27 ods. 1,2, zák. č. 514/2003 Z.z. . Uznesenie , ktorým bolo zastavené trestné stíhanie Ing. Juraja Macaláka z dôvodu premlčania, vydané OP Martin 1 Pv 91/06-92 zo dňa 25.11.2010 je výsledkom trestného oznámenia, ktoré bolo doručené KP Žilina dňa 27.9.1999 č. 1 Kv 26/98 a nakoľko k začatiu trestného konania došlo

za účinnosti zákona č. 58/69 Zb., tak je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti SR. Ak by sa však na predmetnú žalobu aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z., tak v § 3 sa presne vymedzuje rozsah zodpovednosti, a to nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie, alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe a nesprávny úradný postup. Ďalej poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) cit. zákona č. 514/2003 Z.z., a to s účinnosťou od 1.1.2013. Ďalej vo vyjadrení odporca 2/ rozoberal pôsobnosť prokuratúry v oblasti trestného konania, kde pôsobí v prípravnom konaní, v súdnom konaní a vo vykonávacom konaní. Zo spisového materiálu je zrejmé, že vyšetrovatelia počas celého trestného konania konali pod dozorom prokurátorov a výlučne na základe ich pokynov a vyšetrovanie vykonávali v zmysle zákona tak, aby náležite objasnili skutkový stav veci. Ďalej odporca poukazuje na § 9 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z. . S poukazom na všetko vyššie uvedené odporca 2/ Ministerstvo vnútra namieta nedostatok procesnej spôsobilosti , ako orgánu konajúceho v mene SR, pretože vyšetrovateľ konal na základe pokynov kontrolného orgánu ochrany práva. Ďalej odporca uvádzal, že došlo k premlčaniu uplatneného nároku a poukázal na ustanovenie § 22 ods. 1 zák.č. 58/69 Zb., kde je trojročná premlčacia doba. Pretože sa navrhovateľ o domnelej škode dozvedel už v roku 1999, tak v čase podania návrhu bol jeho nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom premlčaný. Pokiaľ by sa aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z., tak tu absentuje existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, príčinná súvislosť so vznikom škody, ktorú si navrhovateľ uplatňuje a neboli teda splnené zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Keďže žiaden kompetentný orgán nekonštatoval nesprávnosť úradného postupu, tak nie je tu daná zodpovednosť podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ,ale je potrebné postupovať podľa ustanovenia o všeobecnej zodpovednosti o náhrade škody § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka . V ďalšej časti rozoberá podmienky zodpovednosti za škodu v zmysle cit. § 420 OZ, a to porušenie právnej povinnosti, škodu a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Odporca poukazuje na ustanovenie § 106 a § 101 Občianskeho zákonníka , kde začiatok plynutia premlčacej lehoty sa neviaže na subjektívnu vedomosť o nesplnení povinnosti, ale viaže sa na objektívnu právnu skutočnosť, ktorou je nesplnenie si povinnosti, a tak právo navrhovateľa na náhradu škody je podľa odporcu premlčané. Ďalej odporca 2/ Ministerstvo vnútra poukazuje na neopodstatnenosť žalobného návrhu podľa § 3 ods. 1 písm. a) zák.č. 514/2003 s tým, že predpokladmi zodpovednosti za škodu je nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť. Podľa § 174 Trest. poriadku dozor nad zachovávaním zákonnosti vykonáva prokurátor a z tohto ustanovenia vyplýva, že prokurátor je ten orgán, ktorý nesie zodpovednosť za zákonnosť aj za správnosť úradného postupu vyšetrovateľa pred začatím trestného stíhania v prípravnom konaní. Zastavenie trestného stíhania je jedným zo zákonných spôsobov ukončenia prípravného konania, ktoré Trestný poriadok vo svojich ustanoveniach umožňuje. V ďalšej časti poukazuje odporca 2/ na rozhodnutie všeobecných súdov, na základe ktorých konštatuje neopodstatnenosť žalobného návrhu. Poukazuje na to, že tu nedošlo k zrušeniu ani zmeneniu rozhodnutia pre nezákonnosť , a to príslušným orgánom, a tak nie je daná zodpovednosť v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z.. Náhrada škody v zmysle § 17 zák.č. 514/2003 Z.z. by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by prokurátor alebo orgán dozorujúci nad zákonnosťou postupu vyšetrovateľa v trestnom konaní výslovne konštatoval nesprávny úradný postup vyšetrovateľa a v príčinnej súvislosti s týmto by bola spôsobená škoda, ale takéto rozhodnutie zo strany prokurátora vydané nebolo. Absentuje teda existencia nezákonného rozhodnutia orgánu štátu, resp. existencia nesprávneho úradného postupu v príčinnej súvislosti ku škode, ktorú si uplatňuje navrhovateľ. Ďalej poukazuje, že zo spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ bol v pozícii poškodeného a jednalo sa o zložité, nejasné a neurčité obchodno-právne vzťahy medzi ním a obvineným. Obchodné vzťahy vznikli vo sfére súkromného vlastníctva. Príčinná súvislosť medzi konaním odporcu, ktorý zastupuje štát, a domnelou škodou ktorá vznikla, neexistuje. Na základe všetkých týchto skutočností žiadal odporca 2/ Ministerstvo vnútra návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Na pojednávaní 31.5.2013 odporca 2/ sa pridržiaval písomného vyjadrenia a taktiež aj súhlasil s vyjadrením odporcu 1/ na pojednávaní. Uviedol, že kúpna zmluva ktorú uzavrel navrhovateľ s Ing. Macalákom bola v roku 1998 a už vtedy navrhovateľ vedel že mu vznikla škoda a kto za túto škodu zodpovedá a mal možnosť obrátiť sa na občiansko-právne súdne konanie vo veci náhrady škody, prípadne iný postup. Teraz nie je možné preskúmavať správnosť orgánov činných v trestnom konaní, a tak nie sú splnené podmienky aby bolo návrhu vyhovené, ale naopak, návrh má byť zamietnutý.

Na základe uznesenia V. prokuratúry K. X Pv XX/XX-XX zo dňa XX.XX.XXXX v trestnej veci obvineného X.. S. K. trestne stíhaného pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, 5 písm. c) Trest. zákona

účinného do 31.12.2005 bolo rozhodnuté tak, že podľa § 215 ods. 1 písm. d), Tres.poriadku z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. a) Trest. poriadku s poukazom na ustanovenie § 67 ods. 1 písm. c) Trest. zákona účinného do 30.11.2013 trestné stíhanie obvineného Ing. Juraja Macaláka vedené pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1,5, písm. c) Trest. zákona účinného do 31.12.2005, ktorý však vykazuje znaky trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1,5, Trest. poriadku , účinného do 31.7.2004, vyšetrovateľom ÚJKP KR PZ U., pod spis. značkou F.:J. -XX/OVK-ZA-XXXX, na tom skutkovom základe, že v presne nezistenej dobe, na prelome mesiacov september a október XXXX, najskôr však dňa 17.9.1998, prišiel do prevádzky píly v obci Žabokreky, okr. Martin, ktorý objekt mal v prenájme Pavol Ivan, nar. 9.2.1954 a na doposiaľ neustálených nákladných vozidlách z prevádzkových a skladových priestorov píly odviezol na nezistené miesto zariadenia a stroje patriace N. a to: sušiareň na drevo, čerpadlo nízkotlakové nez. značky, rozbrusovačka zn. NAREX, skracovacia píla nez.značky , elektrické čerpadlo nez.značky k peci k sušiarni dreva, 8 ks železných kontajnerov na odpad rozmer 2 x 1 m, a zo skladu odcudzil skladové zásoby: napílené fošne rôznych rozmerov o množstve 121,50 m3, 40,68 m3 polotovarov nachystaného reziva, 20,8 m3 hotových drevených výrobkov, nezistený počet fošní o hrúbke 50 mm - 10 balíkov a o hrúbke 38 mm - 11 balíkov, čím spôsobil škodu N., odcudzením strojového zariadenia vo výške 1. 277.373,- Sk (42.401,02 eur) a odcudzením skladových zásob a reziva vo výške 1 628 980,- Sk (54.072,22 eur), celkovo tak spôsobil N. X. škodu vo výške 2.906.353,- Sk (96.473,25 eur) bolo zastavené , pretože trestné stíhanie je neprípustné, lebo je premlčané. V odôvodnení sa konštatuje, že vyšetrovateľ ÚJKP OR PZ Martin uznesením ČVS:V.-XX/X-OVK-MT-XXXX dňa XX.X.XXXX začal trestné stíhanie pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, X písm. c) T. zákona účinného do XX.XX.XXXX a uznesením zo dňa XX.XX.XXXX podľa § 206 ods. X T. poriadku vzniesol obvinenie X.. S. K.. K. sa konštatuje v odôvodnení, že podľa právneho stavu k 1.10.2003 sa teda na skutok, ktorého sa dopustil obvinený vzťahovala 5-ročná premlčacia doba a táto začala plynúť od spáchania (dokonania) skutku najneskôr dňa 31.12.1998 a uplynula bez prerušenia najneskôr dňa 31.12.2003. Ďalej v odôvodnení sa rozoberajú prípadné dôvody prerušenia plynutia premlčacej doby a neboli zistené takéto dôvody. Na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že skutok sa stal, bol trestným činom a spáchal ho obvinený Ing. S. avšak trestnosť tohto činu zanikla uplynutím premlčacej doby najneskôr dňa 31.12.2003. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10.12.2010.

Navrhovateľ dňa 11.4.2012predložil listinné dôkazy v počte 181 listov a dňa 16.7.2013 predložil listinné dôkazy v počte 387 listov, čo je spolu 568 listov, a to bez toho, aby uviedol aké tvrdené skutočnosti preukazuje predloženými listinnými dôkazmi.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinný od 1.7.1969 do 1.7.2004 štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 1 ods. 1 cit. zák. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení do 31.12.2010, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody. Zodpovednosti podľa odseku 1) sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. v cit. znení vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru.

Podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z.z. v cit. znení právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.]|

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v cit. znení právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Súd v konaní postupoval v zmysle § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Zároveň podľa § 120 ods. 3 OSP si súd osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 OSP, podľa ktorého súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich, alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska zásad dokazovania uplatňovaných v občianskom súdnom konaní, sporové konanie, kde proti sebe stoja dve strany v postavení navrhovateľa a odporcu, je ovládané prejednacou zásadou. Podstata prejednacej zásady spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej (t.j. povinnosť tvrdenia), ako aj procesná povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdených skutočností (t.j. dôkazná povinnosť) je záležitosťou účastníkov konania. Splnenie dôkaznej povinnosti tým spôsobom, že procesná strana preukáže svoje tvrdenia, vedie k uneseniu dôkazného bremena a teda k priaznivému výsledku sporu. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena, t.j. nepreukázania tvrdených skutočností, je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tohto účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, t.j. neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Nesplnenie dôkaznej povinnosti ohľadom vlastných tvrdení v sporovom konaní má za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa prejaví zamietnutím žaloby. Súd vychádza predovšetkým z výsledkov dokazovania navrhnutého účastníkmi. Iné než účastníkmi navrhnuté dôkazy má možnosť v sporovom konaní vykonať len za splnenia zákonom stanovených podmienok, v zásade to však nie je jeho povinnosťou.

Súd vo veci vykonal a zhodnotil dokazovanie podľa vyššie uvedených procesných zásad a dospel k takému záveru, že navrhovateľ v konaní nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, a následkom tohto neuniesol dôkazné bremeno, a tak súd návrh navrhovateľa o zaplatenie náhrady škody 96.473,25 eur a o povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu 100.000 eur v celom rozsahu zamietol.

Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia náhrady škody za nesprávny úradný postup orgánov štátu. Predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu sú nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Uvedené predpoklady zodpovednosti za škodu musia byť splnené kumulatívne a zodpovednosť štátu za škodu vzniká len vtedy, ak sú všetky tieto podmienky splnené a pokiaľ nie je splnená čo len jedna, tak základ nároku nie je daný. Platná právna úprava nepodáva všeobecnú definíciu, čo sa rozumie pod nesprávny, úradným postupom. Ako vyplýva z

ustálenej judikatúry nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania, predovšetkým ich nesprávne vykonanie, alebo ich vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon alebo vydať určité rozhodnutie (či už meritórne alebo nie) v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného platí, že v prípad nesprávneho úradného postupu ide o náhradu škody vzniknutej iným spôsobom, ako práve rozhodovacou činnosťou. Škodou sa podľa výkladu súdnej praxe rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch a ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa uviedol do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z tohto, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Na vznik práva na náhradu škody musia byť splnené podmienky vyplývajúce z tzv. príčinnej súvislosti medzi porušením povinností a vzniknutou škodou. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnele), ale musí byť bezpečne preukázaná a vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy) a nepostačuje ak je tento vzťah iba sprostredkovaný, to znamená ak následok škody už vzniknutej vyvolá ďalšiu škodu, ku ktorej však protiprávny úkon škodcu vôbec nesmeroval.

Súd pri rozhodovaní vychádzal zo základných ustanovení OSP, najmä ustanovenie § 120 o dôkaznej povinnosti . Úprava, ktorá je obsiahnutá v tomto ustanovení rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním tak, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednávacou, ktorá je tradične chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať pre ne dôkazy je zásadne vecou účastníkov konania. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (totožne aj § 79 ods.1 a § 101 ods. 1) a povinnosť dôkaznú. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť, označiť potrebné dôkazy, tak musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Teória procesného práva v tejto súvislosti hovorí o bremene tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou dôkaznou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré sú podstatné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Inými slovami nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia má za následok, že skutočnosti ktoré účastník vôbec netvrdil a ktoré nevyšli najavo v konaní spravidla nebudú predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť, ktorá je rozhodná podľa hmotného práva, tak potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkovi ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti a okruh týchto rozhodujúcich skutočností je určovaný hypotézou hmotno-právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, to znamená okruh skutočností ktoré musia byť ako rozhodné preukázané a jednak aj nositeľa dôkazného bremena. Povinnosť účastníka navrhovať dôkazy na preukázanie právne významných skutočností, pri ktorých má aj bremeno tvrdenia, ktoré sú teda podľa hmotného práva v jeho záujme, je v konkrétnom procesnom postupe účastníka spojená s požiadavkou určitého dôkazného návrhu. Povinnosť tvrdiť rozhodné skutočnosti a povinnosť navrhnúť na preukázanie tvrdení dôkazy sú povinnosti, ktoré určuje procesné právo. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nemôže byť v konaní úspešný. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré postihuje toho účastníka, v ktorého záujme je aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená bola v konaní aj preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú. Hmotné právo určuje kto musí preukazovať tvrdenia, aby nastal určitý právny účinok, teda kto má dôkazné bremeno.

Súd v konaní návrh zamietol vzhľadom na tú skutočnosť, že napriek riadnemu poučeniu navrhovateľ nesplnil ani povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť, a tak nemohol byť v konaní úspešný. Ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu , predpokladmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, tak ako uplatňoval svoj nárok navrhovateľ, sú jednak nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Navrhovateľ v konaní neuviedol v čom spočíva nesprávny úradný postup orgánov štátu. Vo svojom návrhu na začatie konania len uvádzal jednotlivé úkony, ktoré vykonal navrhovateľ po podaní oznámenia v roku 1998 bývalou manželkou navrhovateľ a v roku X999 samotným navrhovateľom, až po rozhodnutie Okresnej prokuratúry K. 1 Pv XX/XX-XX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené

pre neprípustnosť, lebo je premlčané, vo veci obvineného X.. S. K.. R. uvádzal svoje listy, sťažnosti, oznámenia ktoré podával a odpovede a v konaní ani neoznačil, ktorý konkrétny orgán pochybil pri prejednávaní trestného oznámenia, ako to vyplýva aj z označenia zástupcu Slovenskej republiky v konaní na strane odporcu, tak Generálna prokuratúra aj Ministerstvo vnútra SR, pričom navrhovateľ trval na označení obidvoch zástupcov štátu. Pokiaľ ide o pochybenie orgánov štátu, navrhovateľ sa obmedzil iba na citovanie zákonných ustanovení zák.č. 314/1996 a zákona č. 153/2001 a zákona č. 171/1993 a zákona č. 141/1961. Navrhovateľ ani neozrejmil kedy malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu orgánov štátu a či teda na zodpovednostný vzťah sa aplikujú ustanovenia zák.č. 58/1969 Zb., alebo zákona č. 514/2003 Z.z. Zároveň v konaní navrhovateľ ani netvrdil skutočnosti, na základe ktorých by bol preukázaný vznik škody, ktorú žiada 96. 473,25 eur, a nemajetková ujma 100.000 eur, ale vychádzal len z uznesenia Okresnej prokuratúry Martin zo dňa 25.11.2010 bez bližšej špecifikácie škody, ktorá bola spôsobená nesprávnym, úradným postupom orgánov štátu. Vo všeobecnosti len konštatoval zlý psychický stav, vyhlásenie konkurzu a rozvod manželstva. Zároveň navrhovateľ nesplnil ani dôkaznú povinnosť a následkom toho ani nemohol uniesť dôkazné bremeno v konaní, nakoľko sa obmedzil iba na predloženie listinných dôkazov, a to 11.4.2012 predložil listinné dôkazy v počte 181 listov a dňa 16.7.2013 predložil listinné dôkazy v počte 387 listov bez toho, aby špecifikoval aké tvrdené skutočnosti preukazujú predložené listinné dôkazy. Na základe takéhoto postupu navrhovateľa, súd jednoznačne dospel k takému záveru, že z dôvodu nesplnenia povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti nemôže byť navrhovateľ v konaní úspešný, a tak bol návrh navrhovateľa na zaplatenie škody 96.473,25 eur a nemajetkovej ujmy 100.000 eur, v celom rozsahu zamietnutý. Vzhľadom na tú skutočnosť, že navrhovateľ nešpecifikoval v čom spočíva nesprávny úradný postup orgánov štátu, nebolo možné ani jednoznačne sa vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania, ktorú podal odporca v konaní.

Súd vo veci konal s odporcom, ktorý je pasívne legitimovaný, či už podľa zák.č. 58/1969, tak aj podľa zákona č. 514/2003 , a to so Slovenskou republikou s tým, že pokiaľ ide o zastúpenie, tak vychádzal zo znenia zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou do 31.12.2010, a to z dôvodu, že navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup v konaní, ktoré bolo ukončené vydaním uznesenia Okresnej prokuratúry Martin X Pv XX/XX-XX . zo dňa 25.11.2010 a vychádzal z § 4 ods. 1 písm. b) , na základe ktorého s mene štátu koná Ministerstvo vnútra SR . Vzhľadom na túto skutočnosť, súd ako so zástupcom pasívnej legitimovanej Slovenskej republiky konal s Ministerstvo vnútra SR. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že vzhľadom na nedostatok tvrdených skutočností bolo problematické aj ustáliť orgán štátu, ktorý koná za Slovenskú republiku ako pasívne vecne legitimovaný subjekt.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bol návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnutý.

Podľa § 151 ods. 3 OSP o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Plkôôodľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uznesení vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).

Okresný súd Žilina

dňa 27.11.2013

JUDr. Jana Scholtzová

Sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Surovková Slávka